

Sygn. akt II W 254/15

UZASADNIENIE

Z. B. prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży środków BHP.

Oskarżony jako podatnik podatku od towarów i usług (VAT) w okresie od października 2013 roku do lutego 2015 roku nie uiścił zobowiązań podatkowych w łącznej wysokości 77.037,00 zł.

(dowody:

zawiadomienia wewnętrzne; k. 1-3

deklaracje; k. 4-14)

Z. B. był również podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych. Do dnia 30 kwietnia 2014 roku nie uiścił zobowiązania podatkowego za rok 2013 w wysokości 12.580,00 zł.

(dowody:

zawiadomienie wewnętrzne; k. 15

deklaracja PIT-36L; k.16)

Oskarżony nie składał wniosków w zakresie udzielenia rat/odroczenia terminu płatności dotyczących podatku od towarów i usług za okresy objęte postawionym mu zarzutem.

(dowód:

Informacja II Urzędu Skarbowego w T.; k. 64)

Obecnie na oskarżonym ciąży łączne zobowiązanie z tytułu nieuiszczenia podatku VAT w wysokości 168.261,51 zł wraz z odsetkami. Z kolei jeżeli chodzi o podatek dochodowy od osób fizycznych aktualne zadłużenie wraz z odsetkami na dzień 53.023,00 zł.

(dowód:

listy zaległości na dzień 21.12.2015 r.; k. 65-66)

Z. B. był karany za wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 12 czerwca 2014 roku, sygn. akt II W 70/14 na karę grzywny w wysokości 500 zł.

(dowód:

wyrok SR w Toruniu, sygn. akt II W 70/14)

Z. B. został oskarżony o to, że:

I. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług uporczywie nie wpłacał na rachunek Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w terminie ustawowym do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług za okres od października 2013 r. do lutego 2015 r. w kwocie łącznej 77.037,00 zł,

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

II. będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych uporczywie nie wpłacał na rachunek Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w terminie ustawowym, tj. do 30 kwietnia 2014 r. podatku dochodowego od osób fizycznych wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 r. (PIT-36L) w kwocie 12.580,00 zł,

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 §1 kks

Z. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 27-29), jednakże podkreślił, iż działalność gospodarza była obsługiwana przez konto bankowe jego żony – M. B.. Żona sygnalizowała mu, iż brakuje środków na uregulowanie podatków i pokrycie innych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej. Oskarżony podniósł również, że firma z którą współpracuje zalega z płatnościami faktur na jego rzecz, a nadto obecnie żąda od niego zwrotu pieniędzy, w związku z tym prowadzenie działalności gospodarczej jest obecnie utrudnione.

Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego generalnie nie zasługują na uznanie ich za wiarygodne. Co prawda bezsprzecznie prowadzona przez niego działalność gospodarza nie przynosi aktualnie zysków, a co za tym idzie posiada on problemy finansowe, jednakże jako osoba kierująca nią i odpowiedzialna za uiszczanie zobowiązań podatkowych musiał posiadać wiedzę na temat tego, iż ciąży na nim liczne zaległości. Zwłaszcza, że jego zadłużenie wobec Urzędu Skarbowego nadal rośnie.

W toku sprawy przeprowadzono także **opinię sądowo-psychiatryczną** na podstawie której ustalono, iż u Z. B. rozpoznano organiczne zaburzenia osobowości oraz chorobę afektywną dwubiegunową, jednakże aktualnie jego stan psychiczny jest wyrównany. Biegli na podstawie jednorazowego badania stwierdzili, iż w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony miał zachowaną zdolność rozumienia czynu, jak i zdolność pokierowania swoim postępowaniem, jednocześnie jego poczytalność nie budzi wątpliwości.

(dowód :

opinia sądowo-psychiatryczna; k. 42)

Sąd uznał powyższą opinię za wiarygodną, gdyż była zupełna i klarowna w swoich wnioskach, nadto została sporządzona przez biegłych lekarzy psychiatrów o uznanej wiedzy i kwalifikacjach.

Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci dokumentacji karno-skarbowej, a także protokołów oraz danych o karalności. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

Sąd zważył, co następuje:

Art. 57 § 1 kks stanowi, iż „podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.” Od strony podmiotowej wykroczenie to może zostać popełnione z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. W kwestii pojęcia „uchyla się” wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96 (Prok.i Pr.-wkł. 1996/11/4), stwierdzając, że mieści się w nim negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż wypełnić go nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Dla przyjęcia znamienia uporczywości możliwe (z uwagi na to, że podatki oprócz powtarzalnych zobowiązań mogą występować również w formie jednorazowych danin) jest interpretowanie go zarówno przez pryzmat długotrwałości występującego stanu niepłacenia regularnych należności, jak i poprzez opóźnianie, mimo np. wezwań właściwego organu, spełnienia obowiązku jednorazowego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala, w ocenie Sądu, uznać, iż Z. B. swoim zachowaniem zrealizował znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks. Ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji wynika, iż Ze

względu na fakt, iż oskarżony za okres prawie 1,5 roku nie wpłacał podatku VAT oraz nie uiścił w terminie terminie ustawowym, tj. do 30 kwietnia 2014 r. podatku dochodowego od osób fizycznych wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 r. (PIT-36L) należy uznać, iż jego działania cechuje uporczywość, gdyż jednocześnie nie ubiegał się o udzielenie ulg w zapłacie podatku. Nadto na dzień wydania wyroku nie uiścił przedmiotowego zobowiązania, a rozmiar zaległości wraz z odsetkami stale rośnie.

Dlatego też należało uznać, iż Z. B. dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia skarbowego.

Na podstawie art. 57 § 1 kks i art. 50 § 1 kks Sąd wymierzył mu karę 3.000 zł grzywny uznając, iż jest ona adekwatna zarówno biorąc pod uwagę charakter powyższego naruszenia przepisów prawa, jak i wysokość nieuregulowanego przez Z. B. zobowiązania.

O wynagrodzeniu adwokata za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. Nr 123 z 2002 r., poz. 1058 z późn. zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) i zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej (...) kwotę 600 zł (180 zł za czynności związane z dochodzeniem oraz 420 zł za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym) powiększoną o stawkę VAT.

Z kolei na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej i obciążył wydatkami Skarb Państwa, uznając, iż biorąc pod uwagę rozmiar zasądzonej kary grzywny, obciążenie go kosztami postępowania stanowiłoby nadmierny uszczerbek dla jego sytuacji majątkowej i zarobkowej.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność

T., dnia.....

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu i obrońcy.